

Katarzyna Głowacka

"Ja - to ktoś znajomy (poetyka doświadczeń wewnętrznych w późnej twórczości Jarosława Iwaszkiewicza i Mirona Białoszewskiego)", Anna Sobolewska, "Twórczość" nr 9 (1985) : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 29/3-4 (101-102), 334

1986

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

SOBOLEWSKA Anna: Ja - to ktoś znajomy (poetyka doświadczeń wewnętrznych w późnej twórczości Jarosława Iwaszkiewicza i Mirona Białoszewskiego). "Twórczość" 1985 nr 9 s. 50-74.

Autorka uważa, że choć Białoszewski i Iwaszkiewicz mówią różnymi językami, łączy ich perspektywa jednostkowa - "jakby zwężenie pola świadomości skupionej głównie na sobie samej, oraz sposób oglądania świata, zawsze przez pryzmat osobistego, jednostkowego doświadczenia, nie zaś doświadczeń pokolenia, rodziny czy narodu". Przyjmując to założenie dokonuje wnikliwych analiz utworów obu poetów (przede wszystkim Białoszewskiego), dostrzegając w ich twórczości wspólne wątki i tematy (np. problem śmierci) - choć poetycko różnie realizowane.

BP/101-102/157

K.G.

SOKOLSKI Jacek: "Pochwała lata" Aleksandra Teodora Lackiego. "Ze Skarbca Kultury", Z. 40: 1984 (wyd. 1985), s. 13-20.

Autor przedrukował z rękopisu Ossolineum (336-II) wiersz A.T. Lackiego (zm. ok. 1683 r.) pt. "Pochwała lata", poprzedzając go krótką informacją o autorze oraz omówieniem utworu. Sam tekst - to dość długa (172 wersy) apostrofa do lata utrzymana w konwencji pieśni pochwalnej nawiązującej do tradycji, której źródłem ma być sławna epoda Horacego "Beatus ille...". Oryginalnym pomysłem Lackiego jest fakt, iż "Pochwała lata" - o czym przekonuje finał utworu - stanowi w gruncie rzeczy kunsztownie ułożony poetycki toast na cześć lata, którego dobrodziejstwa zostały tu opisane z katalogową dokładnością.

BP/101-102/158

K.M.